

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

MICHELLE SMART

Susitarimas: vestuvės

2018 liepa–rugsejis

Michelle Smart
(Mišelė Smart)

**SUSITARIMAS:
VESTUVĖS**

Romanas

Versta iš Michelle Smart,
Wedded, Bedded, Betrayed, 2016
© Michelle Smart, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Jurgita Sajevičienė, vertimas iš anglų kalbos,
2018

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0400-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

1

Šaižus klyksmas perskrodė Muskato salos koplyčios tylą.

Gabrielius Mantenja, ką tik pakilęs laiptais iš rūsio, sustojo lyg įkastas.

Iš kur, po paraliais, jis sklinda?

Vyras paskubomis užgesino žibintą ir koplyčia paniro į visišką tamsą. Stovėjo įtemptai klausydamasis.

Ar tai buvo *moters* riksmas? Vargu. Šįvakar saloje liko tik ginkluota apsauga.

Tyliai užvėręs rūsio duris, prisėlino prie vieno koplyčios lango, neįstiklinto vitražiniu stiklu.

Buvo tamsu, nors į akį durk. Vis dėlto po kelių akimirkų tolumoje pasirodė blanki šviesa. Ji sklido iš Ričių namo, kuriame šiuo metu šeiminkavo ginkluota gauja – plėšė neįkainojamus meno ir antikvarinius kūrinius.

Salos apsauga nematė gaujos darbuojantis, nes monitorių vaizdas buvo suklastotas.

Gabrielius žvilgtelėjo į laikrodį ir susiraukė. Saloje užsibuvo dešimčia minučių ilgiau nei planavo. Kiekviena uždelsta minutė galėjo

baigtis įkliuvimu. Pasiėkti pietinę salos pakrantę, iš kur saugiai galėtų išplaukti, prireiks dar dešimties penkiolikos minučių.

Tas klyksmas jam tikrai nepasigirdo. Sąžinė pribaigtų, jeigu išvyktų iš salos nepatikrinęs.

Tyliai keiksnodamas Gabrielius stumtelėjo sunkias koplyčios duris ir žengė laukan, čia jį pasitiko šiltas Karibų jūros vėjas. Kitą kartą, kai Ignacijus Ričis rinksis ramią vietą apmąstymams, būtinai įjungs koplyčioje signalizaciją.

Ričių koplyčią, kuri pirmiausia buvo skirta ramybei ir Aukščiausiojo garbinimui, išniekino Ignacijaus darbeliai.

Viskas buvo čia pat – tiesiai po altoriumi. Rūsys grūste prigrūstas praėjusių dešimtmečių bylų. Slaptas kruvinų pinigų kelias. Silpnoji Ričio imperijos pusė, kruopščiai slepiama nuo viso pasaulio. Gabrielius rūsyje išbuvo visai neilgai, tačiau to pakako, kad aptiktų nelegalios veiklos įrodymų ir kad visą likusį gyvenimą Ignacijus praleistų kalėjime. Jis – Gabrielius Mantėja – pats įteiks kaltę įrodančių dokumentų kopijas FTB. Kiekvieną teismo dieną bus salėje ir sėdės taip, kad žmogus, nužudęs jo tėvą, nuolat matytų Gabrielių prieš akis.

Kai teisėjas paskelbė nuosprendį, Ignacijus supras, kad tai Gabrieliaus darbas.

Tiesa, reikės dar pasistengti. Svarbiausių dokumentų, kurie kartą ir visiems laikams reabilituotų Gabrieliaus tėvą, rasti nepavyko.

Įrodymų tikrai yra. Atkas juos, net jeigu tam prireiks viso gyvenimo.

Mintyse dėliodamas trūkštamus faktus, Gabrielius pasilenkęs praėjo pro tankų medžių šakų skliautą ir nužingsniavo link Ričio namo – didžiulės trijų aukštų vilos.

Pirmame aukšte degė šviesos. Gauja nesislapstė. Matyt, kažkas vyko ne pagal planą.

Vyrams vadovavo nusikalstamo pasaulio pažiaba, slapyvardžiu Vežėjas. Jo specializacija – brangių daiktų vagystės pagal užsakymą. Mingų dinastijos vazos. Pikaso paveikslai. Karavadžo darbai. Mėlynieji deimantai. Sklido kalbos, kad pasaulyje nebuvo tokios apsaugos sistemos, kurios Vežėjas neįveiktų. Jis įsigudrindavo sužinoti, kur abejotinos reputacijos aukšto-sios visuomenės nariai slėpdavo neaiškiais keliais įsigytas vertybes, apie kurias vargu ar būtų norėję informuoti valdžios atstovus. Vežėjas šiuos lobius priglausdavo.

Pagrindinės vilos durys buvo praviros.

Gabrielui priėjus girdėjosi prislopinti, tačiau neabejotinai pikti balsai.

Suprasdamas, kaip rizikuoja, bet niekaip negalėdamas ištrinti iš atminties girdėto klyksmo, Gabrielius prisispaudė prie lauko sienos kuo arčiau lango prie įėjimo, giliai įkvėpė ir metė žvilgsnį vidun.

Kambarys buvo tuščias.

Jis atsargiai stumtelėjo duris dar per kelis colių.

Ginčas tebesitęsė. Jis peržengė slenkstį. Tą akimirką, kai neopreno nardymo bateliai palietė storai lakuotas medines grindis, šios sugirgždėjo.

Gabrielius nusikeikė vos drįsdamas kvėpuoti. Tada žengė dar vieną žingsnį dėdamas visą pėdą. Šįkart grindys negirkštelėjo.

Jis atidžiai apsižvalgė. Kambaryje buvo trejos durys. Ir tik vienos – tiesiai priešais – praviros.

Atsargiai perėjo kambarį vildamasis, kad ras kokią žmogaus ūgio skulptūrą, už kurios, esant reikalui, galėtų pasislėpti. Pasiekęs duris, įdėmiai pažvelgė pro plyšį – dešinėje buvo platūs laiptai. Įtempęs ausis klausėsi garsų, sklindančių iš kairės. Mėgino susigaudyti, dėl ko ginčijasi vyrai. Jeigu jie vaidijasi dėl nesėk-

mingo vagystės scenarijaus, Gabrielius tiesiog apsisuks ir nešdinsis iš salos, kaip ketino.

Tačiau tas riksmas...

Jis tikrai buvo moters.

O barnyje dalyvavo tik vyrai. Jis vis dar negalėjo suprasti žodžių. Turėjo priėti arčiau.

Gabrieliui nespėjus nė krustelėti, ant laiptų pasigirdo sunkūs žingsniai. Stambus vyras, nuo galvos iki kojų apsitašęs juodai, pražirgliojo pro duris, už kurių jis slėpėsi, ir prisidėjo prie savo sėbrų. Regis, jis paliko jas plačiai atvertas, nes dabar kiekvienas žodis skambėjo kuo aiškiausiai.

- Ta kalė man įkando, - sušvokštė su ryškiu anglišku akcentu.

- Tu juk jos nenuskriaudei? - pasidomėjo kitas balsas su amerikietišku akcentu.

- Ne taip, kaip žadu, vos tik išgabensime ją iš salos.

- Ji liks čia, - lyg kirviu nukirto kitas balsas.

- Ji matė mano veidą.

Erdvė net suskambo nuo beriamų keiksmažodžių. Tik po kurio laiko pasigirdo pirmojo vyro žodžiai:

- Net jei nebūtų mačiusi mano veido, reikia ją pasiimti. Kad ir kas ji tokia - tai gardus kąs-

nelis ir aš jo noriu.

Visi vyrai pasiuto kalbėti vienu metu – nebuvo įmanoma atskirti žodžių, bet esmė buvo aiški. Viršuje yra moteris, greičiausiai surišta, o vyrai nesutaria, ką su ja daryti.

Netikėtai pirmasis vyras išrūko iš kambario rėkdamas per petį:

– Jūs, ištižėliai, galit ir toliau ginčytis. Toji kalė mano ir keliaus drauge su mumis.

Durys jam už nugaros su trenksmu užsidarė, o vyras nuskuodė laiptais į viršų. Ten pasuko į dešinę.

Tai buvo Gabrieliaus galimybė.

Nė nestabtelėjęs pagalvoti, jis puolė prie laiptų ir užlėkė lipdamas iškart per tris pakopas.

Koridoriuje, kuriame atsidūrė, buvo geras pustuzinis durų, tačiau tik vienos atidarytos.

Jis atsargiai pro jas pažvelgė.

Melsvai dažyto kambario viduryje nugara į jį stovėjo vyras. Priešais jį ant lovos sėdėjo moteris. Jos rankų riešai pririšti prie lovos galvūgalio, burna užkimšta, keliai tvirtai prispausti prie krūtinės, akys paklaikusios iš siaubo.

Nieko nelaukęs, Gabrielius įpuolė į kambarį ir smogė nespėjusiam susivokti vyrui į kaklą

taip, kad šis netektų sąmonės. Smūgis buvo tikslus. Vyras akimirksniu susmuko. Gabrielius stvėrė jį už liemens, kad sušvelnintų kritimo garsą ir kad nesuklustų jo bendrai.

Atsargiai paguldė nejudantį kūną ant grindų ir patikrino pulsą.

Įsitikinęs, kad jo nenužudė, Gabrielius atsegė neperšlampamą maišelį ir išsitraukė lenktinį peiliuką.

Moters akys dar labiau išsiplėtė. Ji prisitraukė kelius kuo arčiau prie krūtinės, iš užkimštos burnos sklido inkštimas.

Gabrielius pritūpė prie jos.

- Aš jūsų nenuskriausiu, - tyliai sukuždėjo angliškai. - Ar suprantate, ką sakau?

Inkštimas sustiprėjo, tačiau moteris linktelėjo.

Ji Gabrieliui pasirodė matyta...

- Pasikliaukite manimi. Nesu iš tos gaujos, - toliau kalbėjo Gabrielius. - Jeigu jie išgirs jūsų klyksmą, atbėgs čia ir greičiausiai nužudys mus abu. Noriu jus atrišti ir mudu paspruksi-me. Tik pažadėkite, kad nerėksite. Pažadate?

Moteris dar kartą linktelėjo ir liovėsi inkštusi. Žalias akis kaustęs siaubas kiek atlėgo. Dabar ji skvarbiai žiūrėjo jam į akis. Regis, ir ji pajuto

tą keistą jausmą, lyg juodu būtų pažįstami.

- Mudu pabėgsime, - pakartojo jis. Tada prisėdo ant lovos krašto ir kilstelėjo jos galvą, kad ištrauktų kamšalą iš burnos. Vos tai padaręs, prispaudė pirštą jai prie lūpų.

- Turime nedaug laiko, - perspėjo Gabrielius. - Reikės sprukti pro langą, nebent žinote kelią, kuris vestų ne per laiptus.

Moteris kryptelėjo galvą į duris sau už nugaros.

- Virš stogo yra drabužinė. Galime išslinkti pro langą tenai, - jos balsas buvo gargždus, lyg kas būtų nubrūžinęs gerklę švitriniu popieriumi. Veikiausiai ji klykė taip stipriai, kad pertempė balso stygas. Reikia viltis, kad daugiau sužalojimų nepatyrė.

Jis žavėjosi tuo, jog ką tik išgyvenusi smurtą ši moteris rado jėgų galvoti apie saugiausią pabėgimo kelią.

Gabrielius pagalvojo apie Polą, savo jachtos kapitoną, kuris netrukus ims stebėti pakrantę laukdamas jo sugrįžtant.

- Valandėlę luktelėkite, - tarė išsiimdamas iš maišelio telefoną ir spausdamas pagalbos mygtuką. - Polai, kuo greičiau atplauk greita-eigiu kateriu prie šiaurinio uosto.

Tai buvo vienas iš daugelio atsarginių planų, kuriuos jiedu buvo paruošę. Tiesa, nė viename nebuvo numatyta, kaip Gabrielius sprunka vilkdamas ant pečių moterį.

Nuo grindų atsklido dejonė.

Jis sunkiai suvaldė norą pulti prie tįsančio vyro ir spirti jam į šonkaulius. Kerštas tikriausiai būtų saldus, tačiau negalima prarasti nė sekundės.

- Ar galite eiti? - paklausė ranka apsivydamas jos liemenį ir padėdamas atsisėsti.

Moteris buvo smulkutė.

Šviesūs, į uodegą surišti plaukai susivėlę, akys didelės, žalios. Gabrieliui ji priminė porceliano lėlę. Labai trapią.

Ji linktelėjo, bet priėmė jo pagalbą. Jis suraukė nosį. Negi nuo jos sklinda... laužo kvapas? Atidžiai ją nužvelgęs, apsigalvojo dėl porceliano lėlės - ji labiau panašėjo į murziną berniūkštį. Netikėtai toptelėjo, kodėl moteris pasirodė tokia pažištama.

Prisiminė smulkutę, į lėlę panašią mergaitę iš savo vaikystės, ji rengdavosi kaip berniukas ir gebėdavo įsikarti į medį mikliau nei kas kitas, o tada nuskriedavo žemyn taip, tarsi šuolis iš dvidešimties pėdų aukščio būtų vieni nie-

kai.

Tai buvo vienintelė Ignacijaus duktė Elena.

Jis rizikavo gyvybe dėl priešų dukters?

Šioji moteris buvo lygiai tokia pat jo priešė kaip ir jos tėvas.

Gabrielius planavo sužlugdyti ne tik Ignacijų, bet ir visą jo šeimą.

Vyras ant grindų dejavo vis garsiau. Elena taip spigino akimis, jog buvo akivaizdu, kad ir ji su malonumu spirtų šiam niekšui į šonkaulius.

- Metas eiti, - Gabrielius stvėrė ją už rankos sąmoningai vengdamas liesti riešus ir nusi-tempė prie drabužinės.

Kad ir kokie buvo jo planai sunaikinti jos šeimą, jis negalėjo leisti, kad tokia pažeidžiama moteris priklausytų nuo keturių ginkluotų vyrų malonės. Juolab kai girdėjo, kaip vienas jų atvirai prisipažino norįs ją nuskriausti.

Gal jis ir nekentė Elenos šeimos, tačiau nė už ką nebūtų palikęs jos likimo valiai.

Gabrielius kilstelėjo lango rėmą ir apsižvalgė. Kaip Elena ir sakė, apačioje buvo matyti nuožulnus stogas.

Gabrielius išlipo ir atsistojo ant jo.

- Ateikite, - pakvietė tvirtai įsispirdamas,

kad išlaikytų jos svorį ir nenusiristų.

Elena kaip tik ropštėsi pro langą. Jis tvirtai suėmė ją už liekno liemens, kad padėtų išlipti. Stipriai laikė, kol Elena saugiai atsistojo ant stogo. Nors ir basa, ji buvo apsirengusi tarsi specialiai pabėgimui – mūvėjo ilgus juodus šortus ir vilkėjo laisvus žalsvai rusvus marškinėlius.

Nepersimetę nė žodeliu, jiedu nučiuožė stogu žemyn.

– Pagalba atvyks prie šiaurinio paplūdimio, – tarė mėgindamas suprasti, kur jie yra ir kurioje pusėje minėtas paplūdimys. – Reikia bėgti į dešinę.

Ji linktelėjo. Veide atsispindėjo įtampa ir ryžtas. Netikėtai lyg akrobatė, laikydamosi tik pirštų galiukais, pakibo ant stogo atbrailos. Gabrielius buvo kur kas stambesnis, todėl jam pakartoti tokį triuką prireikė daugiau laiko. Elena staiga atgniaužė pirštus ir nušoko į visą namą juosiančią verandą. Po akimirkos jau stovėjo ant kojų, liuoktelėjo per medinius turėklus ir nuskuodė į saugią vietą... tik bėda, kad ji bėgo į kairę, o ne dešinę, kaip buvo sutarę.

Gabrielius atgniaužė pirštus....